

ISKRE

junij 2006
LETNIK: 38 ŠTEVILKA: 3
IZDAJA: Škofijska gimnazija Vipava

Kazalo

Kazalo	1	Uspeh mladega fotografa	38
Uvodnik	2	Foto utrinki	39
Poslednji ples	3	Kolofon	40
Literarni krožek Slomškove gimnazije na obisku	4		
Na Dunaj	6		
Ekskurzija prvih letnikov	7		
Ekskurzija v Rim	9		
Glasba med nami	11		
Fiziki v Nemčiji	11		
Di(v)jak: Grega Zupanc	13		
Izganjalec hudiča	14		
Medrazredni turnir v odbojki	16		
Prispevek maturantov ŠGV-ja k razvoju slovenske znanosti	17		
Nadobudni raziskovalci	19		
Ha, to so le sanje!	21		
»Prav praviš, da ne smem jaz upat sreče, ki vedno je in bo sovražna meni«	22		
Krst pri Savici	24		
Počitnice v Franciji	25		
Krivično srce	26		
Tiho ... tema	28		
Mama in jaz	28		
Zate	28		
Zla energija	29		
Pot v svet odraslih	30		
Vesela zaljubljenost	31		
Obala	32		
Trenutki ...	32		
Vrtnica in metulj	32		
Večno hrepenenje	33		
Solze in bolečina	34		
Priložnost	35		
Napaka	35		
Zgodovinsko tekmovanje na ŠGV-ju	36		

**KNJIŽNICA
ŠKOFJSKE GIMNAZIJE
V I P A V A**

Uvodnik

No, pa smo le dočakali ... konec šole in zaslužene počitnice. Celo leto smo se potili v šolskih klopeh, zdaj pa se bomo le še ob sončnih žarkih na kakšni eksotični plazi. Ker vreme vsaj zaenkrat ne kaže najbolje, vam priporočava, da si omislite kakšno toplejšo počitniško destinacijo. Kakorkoli, vsi smo si oddahnili (eni sicer še ne, upajmo, da jim bo že julija uspelo) in čakata nas dva čudovita meseca.

Pa ne le to! Tu so tudi nove Iskre! Res je, da smo kar pol leta spali, vendar se sedaj vračamo z novo ekipo in zanimivimi novi-

cami. V tokratni številki (tako kot v vsaki) si lahko preberete o dogodkih, ki so se dogajali na naši šoli in v dijaškem domu. Ugotovili sva, da so med našimi dijaki talentirani mladi pesniki in pisatelji, saj ste se tokrat tudi vi kar dobro razpisali. Navdušeni sva tudi nad vašimi izjemnimi uspehi na različnih tekmovanjih.

Upava, da boste ob branju uživali in vas tudi naslednje šolsko leto vabiva k sodelovanju.

**KNJIŽNICA
ŠKOFLJSKE GIMNAZIJE
VIPAVA**

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

17345

Poslednji ples

Sobota, 22. malega travna, bo maturantom ostala še dolgo v spominu. Datum namreč zabeleži maturantski ples, ki je za vsakega četrtošolca zagotovo eden pomembnejših dogodkov. Nemalo

vloženega truda je bilo poplačanega s prekrasnim večerom. Številne ure plesnih vaj, kakšna manj za uglaševanje naših grl za maturantsko himno, stresna organizacija prizorišča, iskanje različnih možnosti za čim cenejšo poslovilno "ceremonijo" - sponzorstva, popustu, druga ugodnost tam, letanje sem in tja ... Najdodamo še sam estetski videz zlasti maturantk - nenehno letanje po trgovinah, merjenje oblek pri šiviljah, frizerji, "make-up", še zadnji popravki in ... Dvorana Grand hotela Bernardin v Portorožu je nenadoma zažarela v vseh barvnih odtenkih, napetost se je v zraku mešala z nestrpnim pričakovanjem večera, na katerega je večina čakala vse od

1. septembra 2002. Nasmeh ni manjkal na nobenem od obrazov zmedenih maturantov, še bolj prepričljiv pa je postal po uspešnem začetku. Pravijo, da je začetni najtežje - pa je res, saj se je začetna naelektrjenost spremenila v sproščujoč klepet ob sicer skromni in kritike vredni večerji. Ure so postale minute, te so se stekle v bežeče sekunde ... Rdeče vrtnice so se lepo ujele z rdečeličnimi maturantkami, maturantske kape pa so se po "Gaudeamusu" z glav maturantov radostno zavihtele v zrak. V ritmu živahnih melodij smo s sicer novimi ter neudobnimi čevlji zatresli tla, dolga krila maturantk so se skoraj spremenila v

preprogo, po kateri so stopali živčni plesalci. Ponosni starši so se zavrteli s svojimi maturantkami in maturanti, nato pa je bil na ples povabljen še sleherni profesor. V želji, da pred prisotnimi razprostreto še zadnje nitke klopčiča, ki se je odvijal

Ko že po prvem skupnem letu ni več pomembno, koliko je n-ti koren iz "xy", in ko nezadostna ocena ne pomeni več "smotanega" profesorja, pač pa lasten neuspeh ali morda voljo, da se prihodnjič bolj izkažeš. Ko v šolo ne hodiš samo po ocene, pač pa po pristne trenutke sponzanih neumnosti, ki se neopazno prikrađejo med šolske knjige, od tam pa naravnost do srca.

skozi vsa štiri leta, smo se vsi trije razredi pri svoji predstavitvi kar najbolj potrudili. Na trenutke so bili prizori celo tako ganljivi, da so se orosile oči najnežnejših "dušic". Pokazali so, da se v šolo ne hodi zgolj zaradi širjenja obzorij, temveč predvsem zaradi ljudi, ki lepšajo sivi vsakdan.

Andreja Gregorič, 4. b

Literarni krožek Slomškove gimnazije na obisku

Mislim – literarni krožek ... tako resno in osnovnošolsko se sliši. Takoj se spomniš na obvezne spise, zgodnje jutranje vstajanje in ne vem kaj še. Pa sem se vseeno pridružila skupinici vipavskih škofijk, ki so se odločile, da bodo v petek popoldne in soboto dopoldne delale družbo mariborskim škofijcem. In nenazadnje sem se imela odlično.

Štiri dekleta (dve sta se nam pridružili kasneje, ena še isti, druga naslednji dan), v družbi profesorice Tatjane in Bojane,

smo z nasmeški in nestrpnostjo pričakale naše goste, ki so se tako potrudili, da so prišli v Vipavo iz Maribora že ob enih. Moram reči, da je bil prvi vtis zelo dober – pet nasmejanih deklet, fant blažen med ženami ter dva profesorja. Čakalo nas je zanimivo popoldne.

Najprej smo se odpravili v dijaški dom, kjer nas je čakalo kosilo, sledila je predstavitev naše šole, ki jim je bila (glede na njihov odziv), zelo všeč. Nato nas je čakal še dijaški dom in predstavitev nas samih. Potem pa (samo tega ne!) 'resno

delo' - pisanje. Pa je bilo res resno? Tudi, vendar je bilo pisati, enkrat za spremembo, zelo prijetno. Profesorica Vida nam je najprej predstavila njihov najpogostejši način pisanja – izberejo si nek motiv in ga uporabijo kot navdih. Tako smo tokrat

naredili tudi mi in vsak (10 deklet in 1 fant) si je izbral eno že prej pripravljeno

fotografijo, ki ga je nagovorila, in sledilo je pisanje v 'samoti'. Za črtico, ali karkoli smo se že odločili, smo si vzeli slabo uro časa, potem pa smo si napisano še prebrali. Nastale so izredno zanimive in navdušujoče zgodbe, ne glede na to, da jih nismo pisali veliko časa. Potem pa smo si naredili še spominsko knjigo. Vsak si je izbral delček svojega pisanja in iz teh misli je nastala knjižica, ki nas bo spominjala na prvo literarno srečanje. Mariborčani so nas potem presenetili še z darilci, potem pa večerja, obvezen o b i s k Marjance ter slovo. A ne za dolgo.

Že čez

približno trinajst ur smo se znova srečali, kajti čakal nas je nekako prijetnejši del srečanja – izlet. Najprej smo obiskali Kosovelovo domačijo v Tomaju (kjer, mimogrede, živi tudi naš sošolec:)), po

ogledu pa smo se zapeljali čez mejo na ("ta celi") Devinski grad. Tisti, ki ste že bili tam, veste kaj je bila naša prva reakcija: »Uau!« Grad je namreč prečudovit in prav tako razgled na grajske plaže :). Aja, in veste, da je kraljica Elizabeta sorodnica od sorodnikov potomcev lastnikov gradu? In Napoleon Bonaparte je imel tudi neke veze z njimi... :) Saj res ... tudi razglednico bi poslali, pa niso imeli znamk (»Hm... Avete ... hm ... Kako se že reče znamka po 'tal'jansko? Kaj ni ne-

kaj na franko...?«).

A čas je mineval. Kar naenkrat smo se znašli sredi popoldneva in čakalo nas je tisto neizbežno – slovo. Poslovlili smo se s toplim frucem in stopljenimi duploti ter željo, da se naslednje leto zopet vidimo, tokrat v Mariboru. In še nekaj časa bi peljali drug za drugim, če ne bi zgrešili izvoza z avtoceste. Hm, se zgodi. Se vidimo naslednje leto.

B.

Na Dunaj

Ponedeljek, 29. 5. 2006

Velenje, dež. Ko smo prilezli iz velenjskega rudnika, smo se za razliko od ostalih tretjih

letnikov odpeljali proti Dunaju. Vzdušje na avtobusu: zaskrbljeni pogledi skozi okna, sprašujemo se, ali nas na Dunaju morda vendarle čaka sonček. Po dolgih urah vožnje se je pred nami končno prikazala tabla TULLN, kraj severno od Dunaja, kjer nas je prijazno sprejel mladinski hotel. Vreme se je malce zvedrilo in večina se nas je odpravila odkrivati skrivne koticke tega mesteca.

Torek, 30. 5. 2006

Menda je po koledarju maj, tukaj pa je mraz kotsredi zime. Pričakujoč toplejšega vremena, so se v naših potovalkah znašle večinoma le kratke majice. Mraz nas je prisilil, da smo nase navlekli vse, kar smo imeli. Tako opravljeni smo si bolj na hitro ogledali: kapucinsko grobnico (kjer je pokopana cela rodbina Hasburžanov), stolnico sv. Štefana, cesarsko palačo Hofburg in Avguštinsko cerkev.

Sreda, 31. 5. 2006

Pot nas je mimo Mestne hiše pripeljala do Univerze, kjer so študirali tudi mnogi Slovenci. Pred kosilom smo si ogledali še Škotski samostan, Cafe Central (in v družbi dunajske gospode uživali

ob skodelici kave), Marijino cerkev in Plečnikovo Zacherlovo hišo. Pozneje smo svoje oči namučili ob umetniških delih znanih slikarjev v Kunsthistorisches Museumu in se zapeljali do najbolj zanimive zgradbe na Dunaju, ki jo je osnoval Hundertwasser.

Po ogledu Bellvederja (bellveder – lep pogled) smo se veselo odpeljali v Prater (dražja različica Gardalanda). A zaradi mraza smo se kar pol ure prej vrnili na avtobus in prvič se je zgodilo, da smo dijaki čakali profesorje.

Četrtek, 1. 6. 2006

Samo tri stopinje Celzija! Tudi prav. Zdaj smo že vsi utrjeni in vajeni mraza. Tega dne smo si ogledali zunanost parlamenta, se podali do Naturhistorisches Museuma, kjer smo našli vse od dinoza-

čas, ko smo se morali vrniti v dom. Lepo smo se uredili in se podali v eno od treh najslavnejših oper na svetu. Izvedba opere Seviljski brivec je bila (skoraj) vsem všeč.

Petek, 2. 6. 2006

Po ogledu Schoenbrunn, Secesije, Karlove cerkve in Straussovega spomenika smo ekskurzijo končali s sveto mašo v stolnici. Tako, naša turneja se je končala. Kljub slabemu vremenu smo se imeli lepo. Zahvala gre tudi našima spremljevalcema, prof. Vodičarju, ki nas je varno vodil po neznanih dunajskih ulicah, in razredničarki prof. Sonji Matelič.

vrov pa do kapnikov iz naših kraških jam in meteoritov. Po kosilu so nas popeljali v zakladnico, kjer smo občudovali kro- ne avstrijskih vladarjev. In že je napočil

*Kristina Krašna in
Tanja Mrak, 3. a*

Ekскурzija prvih letnikov

Prejšnji teden (29. 5. – 2. 6. 2006) je prišla na spored dolgo pričakovana končna ekskurzija oz. ekskurzija na kvadrat, ker sta bili dve.

Pri prvi smo šli v zamejsko Slovenijo in v Rezijo. Zaradi zanimive predstavitve življenja zamejcev je bila Rezija zanimivejša. V glavnem smo večino časa preživeli na avtobusu.

Sledilo je spanje v domači postelji, zgod-

nje bujenje in druga ekskurzija, tokrat

na čisto drug konec Slovenije. Šli smo na Ptujsko goro, Ptuj in v Prekmurje. Ob koncu dneva smo se odpravili v Kančevce, kjer smo morali še eno uro poslušati ljudskega godca – predstavitev je bila sicer zanimiva, edini problem je bila naša izčrpanost, ki je vse skupaj spremenila v bitko s spanjem.

Naslednji dan smo šli v Porabje in v vinsko klet Gornja Radgona. Na ta dan se je zgodil tudi najpomembnejši (za nas) dogodek. Šli smo plavat v Moravske toplice. Tudi ta večer se je zaključil v Kančevcih in tam smo še zadnjič »po kavbojsko« prespali.

V četrtek smo šli v Maribor in si ogledali avstrijsko Koroško. Višek dneva je bil v

Tinjah, kjer smo bili deležni luksuznih spalnic.

Zadnji dan smo si ogledali še par velikih cerkva in Celovec. Preko celega dneva smo imeli nekajkrat po urico prostega časa (to je bila značilnost petka).

Vse skupaj se je prehitro končalo. Ekскурzija je bila lepa, poučna in zanimiva, najpomembnejše pa je, da smo utrdili svoje prijateljske vezi. Na žalost pa sta

nas cel teden spremljala dež in delovni zvezek.

Katja Lapanje, 1. a

Ekskurzija v Rim

Tudi drugi letniki smo v istem času kot tretji letniki odšli na ekskurzijo. Naš cilj je bil »večno mesto« Rim.

V torek 30. maja smo se navsezgodaj podali na pot. Več kot deset ur smo potrebovali, da smo prispeli na cilj. V Rimu nas je dočakalo sončno vreme in takoj smo začeli z ogledi.

Ogledali smo si katakombe, kjer so Rimljani pokopavali svoje najbližje, in obiskali cerkvico Quo Vadis, kjer naj bi Sv. Peter po odhodu iz Rima srečal Jezusa. Videli smo tudi cerkev, ki je znana po zdravilnih izvirih. V njeni bližini živijo menihi, ki izdelujejo verjetno najboljšo čokolado v Rimu. Ni potrebno dodati, da so imeli tisti dan precej prometa. Pozno zvečer smo vendarle dočakali večerjo. V hotelu, kjer smo bili nastanjeni, so nam pripravili pravo italijansko »pašto«, ob misli na katero se nam še zdaj cedijo sline.

V sredo je bil za nas najbolj naporen dan. Zjutraj smo si ogledali baziliko Sv. Pavla, kasneje pa še baziliko Sv. Janeza v Lateranu in cerkev Marije Snežne, kjer smo

imeli tudi mašo. Seveda ni šlo brez ogleda Koloseja in rimskega foruma. Zvečer smo doživeli še nekaj romantičnih trenutkov ob vodnjaku Trevi in španskih stopnicah. V hotel smo se vrnili šele okoli polnoči.

V četrtek smo cel dan preživel v Vatikanu. Dopoldne smo razdeljeni v skupine obiskali Vatikanski radio, slovenskega veleposlanika pri svetem sedežu, trgovine z duhovniškimi oblačili in vatikansko tiskarno. Popoldne pa smo nadaljevali z ogledi Vatikanskih muzejev, bazilike sv. Petra (povzpeli smo se prav na vrh kule!), piazze Navona in Panteona. V njegovi bližini smo si privoščili (po besedah gospoda rektorja) najboljšo kavo na svetu. Tudi sama sem jo poskusila in lahko vam zatrdim, da boljše res še nisem pila!

Zadnji dan naše ekskurzije smo izkoristili za ogled Vezuva, izkopenin mesta Herculaneum in mesta Napoli, kjer sta gospod Slavko in gospod Bogdan v stolnici sv. Januarija darovala sveto mašo (in to kar v italijanščini!). Seveda pa smo morali

poskusiti prvo napolitansko pico! Priznati moram, da so bile res izvrstne.

V tem članku sem na kratko izpostavila le pomembnejše kulturne spomenike,

ki smo jih videli med bivanjem v Rimu. V resnici smo doživeli še veliko več, vendar za vse žal ni

prostora.

Hvaležni smo gospodu Slavku in gospodu Bogdanu za dobro organizacijo ter tudi našim razrednikom za spremstvo. Poleg tega gre velika zahvala tudi šoferjem, ki so se odlično odrezali na nabito polnih rimskih ulicah.

Vsi skupaj so nam omogočili nepozabno ekskurzijo, ki nas je obogatila s spoznanji o bogati rimski in krščanski kulturi in nas tudi še bolj povezala kot razred.

Helena Uršič, 2. a

Glasba med nami

Kot že pretekla leta, je tudi letos gospod Stanko Fajdiga organiziral glasbeni abonma v Kulturnem domu v Novi Gorici. V devetih večerih se nam je predstavilo več sto ljudi, iz večih držav. Koncerti sploh niso bili tako zanimivi, kot bi lahko bili, vendar smo ure za OIV le dobili. Sicer pa so bili najlepši koncerti tisti, na katerih nam je igral cel orkester. Navsezadnje sploh ni bilo tako slabo, naporno, zaspano (zaradi »poznih« večernih ur), nezanimivo in dolgočasno. Tako da vas vabimo, da se nam drugo leto pridružite še vi, da boste lahko dodali kaj k temu prispevku. Za konec pa še nekaj misli naših dijakov, ki so se dokaj

redno udeleževali abonmaja:

- Zanimivo, vendar predoooooolg!
- Ivan Skrt bi mi bil še všeč, če ne bi med igranjem (IGRANJEM!!!) klavirja pil vode!!!
- Zelo mi je bila všeč bujna frizura tipa, ki je igral na kontra bas, vendar bi raje imela lase klarinetista. (Sprraševali smo jo med urejanjem frizure.)
- Čelistka v decembrskem koncertu je imela prekratke »kal cete«!

Minka Žbogar, 1. c

Fiziki v Nemčiji

Predzadnjo soboto v mesecu maju smo se že navsezgodaj (dobesedno – ko smo odpeljali iz Ajdovščine je bila ura 3.15) podali na sedemurno vožnjo, smer München. Zaspanih oči, bledih obrazov vendar budni v duhu smo veselo pričakovali, kaj nam bo prinesel dan. Seveda smo nekateri raje zaspali, kot pa se ozirali za čudesi italijanske, avstrijske in nazadnje nemške pokrajine, drugi, tisti

vztrajnejši, pa so goreče tekmovali, kdo bo prvi ugledal naš cilj, Münchenski tehnični muzej. Kdo je bil prvi še vedno ni znano, ampak najbrž je bil to kar profesor Mozetič, ki nas je prijazno opozoril nanj.

Že na zunaj zanimiv in ogromen, je muzej stal pred nami. Po vseh opravljenih (nujnih!) denarnih zadevah smo vstopili, se zbrali v 'avli' in potem 'kakor želite'. Na razpolago smo

imeli pet do šest ur, vendar pravzaprav nisem vedela, kaj naj bi toliko časa počela v muzeju. Na koncu je bilo časa skoraj premalo.

Na ogled so bila verjetno vsa letala, ladje, helikopteri, kolesa ... vsa

mogoča prevozna sredstva, vse vrste materialov in izdelkov, od stekla do papirja in dragih kamnov. Lahko smo si ogledali razvoj kmetijstva, elektronike, optike, glasbil ... Našli smo sobo s časom, merami, zvezdami in drugimi nebesnimi telesi ... V bistvu je v muzeju na ogled vse, brez česar dandanes ne bi mogli živeti. Bilo je tudi nekaj fizikalnih in kemijskih poskusov: za nas so ustvarili strele (čepprav še vedno nič ne razumem!), sami pa smo lahko naredili nekaj kemijskih poskusov, ki so bili varno spravljeni za zaščitnimi

stekli (je kot čudež: samo gumb pritisneš in že nastane nekaj novega :)). V muzeju je tudi zanimivo, da te občutek vara – ko že misliš, da si videl vse, se vedno najde kaka soba, ki si je še nisi uspel ogledati.

A čas je priganjal. Na hitro smo nakupili še nujne spominke, ko pa smo bili vsi spravljeni na avtobusu, se je 'ulilo'. Za vse nogometne navdušence so nas peljali še do eno uro oddaljenega stadiona, kjer se bo odvijalo svetovno prvenstvo (od zunaj je prečudovit :) kaj bliže pa nam niso pustili), potem pa smo se dokončno

odpravili proti naši deželici na sončni strani Alp (Nemčija je na senčni strani, torej ...). Kot prej smo se tudi sedaj na poti nekajkrat ustavili (klic narave!) in ob času, ko so se naši in vaši tamburaši vrnili v Vipavo, je tja zapeljal tudi naš avtobus.

Za konec naj povem, da je muzej in vse v njem vredno ogleda, je pa res, da te na koncu malo bolijo noge. A je vse poplačano.

B.

Di(v)jak: Grega Zupanc

Ugotovili smo, da nam je zmanjkalo nadobudnih dijakov za pisanje članka o nogometnem medrazrednem turnirju, ki se je odvijalo čez leto na naši šoli. Zato smo se odločili, da malenkosti iz tega dogodka predstavimo prek intervjuja z našim izvrstnim vratarjem Grego Zupancem, ki nam bo povedal tudi kaj o sebi in svoji nogometni karieri.

Iskre: *Zanima nas, ali si se sam odločil za vlogo vratarja pri nogometni ekipi, ali te je kdo v to prepričal?*

Grega: Že iz prejšnjih izkušenj iz nogometu sem vedel, da se na igrišču dobro znajdem v vlogi vratarja in da sem v tem elementu igrar soliden.

Iskre: *Si že vsa tri leta vratar ali si prej igral v kakšni drugi poziciji?*

Grega: Vedno sem bil vratar. Na tej poziciji lahko največ prispevam k uspehu naše ekipe.

Iskre: *Vemo, da je vaš razred na turnirju pobral pokal. Ali ste pričakovali zmago, glede na to, da je vaš sošolec, Matjaž Trkman, ki je poznan kot odličan igralec nogometu, igral za 4. a?*

Grega: Vedeli smo, da bo tekma težka in da zmagovalec lahko postane kdorkoli. Ker je Matjaž igral za 4. a, smo tako imeli dve enakovredni ekipi. Sicer pa je Matjaž izredno kvaliteten igralec, ki nam je v finalu povzročal kar nekaj preglavic.

Iskre: *S katerim razredom ti je bilo najbolje igrati in zakaj?*

Grega: Ne vem ... se ne spomnim.

Iskre: *Zakaj (s katerim potencialom) ste po tvojem mnenju zmagali?*

Grega: S ČUDEŽNIM NAPITKOM in srčno igro, predvsem vratarja.

Iskre: *Izvedeli smo tudi, da ne treniraš v nobenem drugem zunanem klubu, ampak samo za šolsko ekipo. Zakaj?*

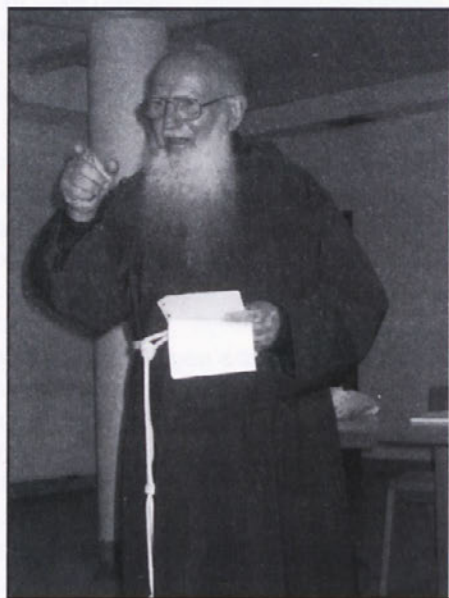
Grega: Imam malo možnosti ... volje ... in roko na srce, tudi moja kvaliteta je daleč od tiste, ki jo zahteva igranje v nekem klubu.

Iskre: *Ali se misliš z nogometom profesionalno ukvarjati?*

Grega: Ne.

Izganjalec hudiča

V torek, 16. maja, nas je v domu obiskal uradni eksorcist za našo škofijo, pater Andrej Božič. Na skupnem večeru se nas je zbralo veliko, kar dokazuje, da je tema

aktualna. Komaj smo čakali, da iz ust strokovnjaka slišimo tisto, kar smo že večkrat slišali pa nikoli točno vedeli, zakaj gre. Zdaj vemo. Pater ni začel takoj z glavno temo večera, izganjanjem hudiča, ampak je naredil dolg uvod. Povedal nam je, kako je bilo v misijonih v Amazoniji, kjer je bil 45 let. Prinesel nam je tudi nekaj poldragih kamnov, ki jih je našel tam. Potem je povedal, kako je postal eksorcist. Govoril je zelo sproščeno in dal od časa so časa še kakšno zabavno pripombo na račun gospoda Stanka, da smo se vsi smejali. Ko ga je škof prosil,

da bi postal eksorcist pod pretvezo, da ima izkušnje, ker je bil misijonar je rekel, da so tam hudiči šele na praksi, tu pa že diplomirani. Poudarjal je, da se hudiča ne smemo bati, da pa ga tudi ne smemo klicati. Rekel je, da je dovolj, če hudiču le namigneš in že pride ter noče več stran. Predstavil nam je tudi nekaj primerov izganjanja hudiča. Eden najhujših je bil, ko je bila obsedena neka ženska. Z možem je odšla na duhovne vaje in tam so ugotovili, da je nekaj narobe. Poklicali so eksorcista. Najprej se je moral postiti in iti k spovedi. Šele nato je bil pripravljen. Štirim močnim fantom je rekel, naj jo držijo. Nato so duhovniki začeli z dolgim obrazcem molitvic v latinščini. Ženska je kar naenkrat podivjala in fantje je niso mogli več držati. Na vprašanja je odgovarjala v latinščini, čeprav tega jezika ni znala (iz njenih ust je govoril hudi duh). Na koncu, ko je eksorcist rekel, naj se v imenu Jezusa Kristusa hudič pobere, je začela bruhat. Izbruhnila je celega škorpiona. Piti so ji dali blagoslovljeno vodo in kasneje se ni spominjala ničesar. Sama sem že veliko slišala o eksorcizmu in kar me je

najbolj presenetilo je to, da se pater Andrej nikoli ne boji. Pravi, da se nimaš česa bati, če je Bog s teboj, ker je Bog močnejši od hudiča. Zanimivo se mi je zdelo in mislim, da je dobro, da si vsi zapomnimo, da ni varno obiskovati raznih bioenergetikov in ljudi, ki se za denar ukvarjajo s podobnimi zadevami. To le škodi. Hudiča lahko izžene le duhovnik v Božjim imenu. Za konec dodam še nekaj izjav dijakov, ki so se udeležili srečanja.

- Zelo mi je bilo všeč, ker nam je pater približal temo, ki je še precejšen tabu.

- Meni je bilo Kajn, ker smo izvedeli, kako izgleda in kaj počne poseden človek

- Zelo zanimivo je bilo ker je ta tema za nas nekaj nevsakdanjega
- Izredno poučno, ker sem se naučila, da je treba paziti, kaj govorimo.
- Ful dobro, ker sem izvedela ne kaj novega, ful dobri primeri – grozni a zanimivi.
- Pater je zelo zanimiv človek in prav tako tema, ki jo je predstavljal – posebno primeri
- Meni je bila všeč patrova brada.

Mislim, da si vsi želimo čim več tako zanimivih predavanj.

Urška Primožič, 2. a

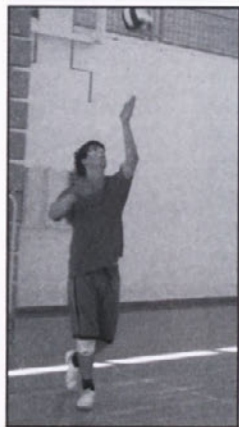
Moja Penčina

Penčina je ena od mnogih vrst pradednih rastlin, ki so se razširile po vsej Evropi. V Sloveniji je še vedno zelo pogosta, zlasti v južnih delih države. Penčina je znana po svoji zdravilni vrednosti, saj vsebuje številne biogeno amine, ki imajo pomembno vlogo pri številnih fizioloških procesih v človeškem telesu. V tradicionalni medicini se penčina uporablja za zdravljenje različnih bolezni, vključno s krvnimi tlakom, sladkorno boleznijo in bolečinami. Penčina je tudi zelo okusna in jo lahko uporabimo v različnih jedeh, kot so soljene penčine, penčine s sirom ali penčine s krompirjem. Penčina je res zanimiva rastlina, ki jo vsi moramo poznati.

Penčina je ena od mnogih vrst pradednih rastlin, ki so se razširile po vsej Evropi. V Sloveniji je še vedno zelo pogosta, zlasti v južnih delih države. Penčina je znana po svoji zdravilni vrednosti, saj vsebuje številne biogeno amine, ki imajo pomembno vlogo pri številnih fizioloških procesih v človeškem telesu. V tradicionalni medicini se penčina uporablja za zdravljenje različnih bolezni, vključno s krvnimi tlakom, sladkorno boleznijo in bolečinami. Penčina je tudi zelo okusna in jo lahko uporabimo v različnih jedeh, kot so soljene penčine, penčine s sirom ali penčine s krompirjem. Penčina je res zanimiva rastlina, ki jo vsi moramo poznati.

Medrazredni turnir v odbojki

Na naši šoli je letos prvič poleg šolske nogometne lige potekalo tudi med razredno tekmovanje v odbojki. Tekme so potekale vsako sredo osmo šolsko uro. Tekmovanja se je udeležilo vseh 11 razredov,

ki so sestavili svoje 6-članske ekipe, določili pa so tudi svojega zapisnikarja in sodnika. Ekipe so bile lahko sestavljene samo iz fantov ali deklet, lahko pa so bile tudi mešane.

Na začetku je bil žreb, ki je ekipe razvrstil v dvojice.

Vsaka ekipa, ki je zmagala, se je uvrstila v nadaljnje tekmovanje, ekipa, ki je izgubila pa je dobila še eno možnost za igro. Ko je neka ekipa dvakrat izgubila je izpadla iz tekmovanja. Po nekaj tedenskem tekmovanju smo dobili šolske prvake v odbojki, ki so dobi-

li tudi pokal. Prvo mesto je zasedla ekipa 3. a, drugo mesto je zasedla ekipa 2. a, tretje mesto pa je zasedla ekipa 3. b. Vsem iskrene čestitke.

B. G.

Prispevek maturantov ŠGV-ja k razvoju slovenske znanosti

Mesec april je lahko zelo nevaren. V tem času namreč maturantke in maturantje širom po Sloveniji praviloma zaključujejo (no, nekateri pa komaj začenjajo!) svoje maturitetne naloge, ki jim lahko pri SOC in PSI na maturi prinesejo lepih 25 %. V tem času so zato tudi vsi ostali dijaki ŠGV-ja v veliki nevarnosti, da bodo morali žrtvovati nekaj dragocenega časa in izpolniti (kar) nekaj anketnih vprašalnikov, najbrž pa bi podobna usoda doletela tudi nič hudega slutečega mimoidočega, saj je »dobrovoljnih respondentov« vedno premalo...

Ker ste torej tudi dijaki ŠGV-ja s svojimi dragocenimi odgovori pripomogli k "razvoju znanosti", smo se pri sociologiji odločili, da vam predstavimo nekatere (upamo) zanimive rezultate, dokler so še vsaj malo sveži!

Maja Benčina

Sem Maja Benčina iz (skoraj) bivšega 4.c. in letos sem pri predmetu sociologija delala seminarsko nalogo z naslovom Značilnosti sodobne slovenske družine, pomagala sem si tudi z anketo in dobila sem zanimive odgovore. Eno od vprašanj se je glasilo:

"Vse več družin v Sloveniji se oblikuje brez sklenitve zakonske zveze. Zakaj meniš, da je tako?"

Ponujeni odgovori so bili:

- a) "Družina ni več vrednota"
- b) "»Koruzništvo« ni nič slabega"
- c) "Liberalizem je s svojimi idejami porušil tradicionalno vrednoto družine"
- d) "Brez poroke je mati obravnavana kot t.i. samohranilka in dobi več denarja od države"
- e) "Ljudje smo svobodna bitja, ni nam treba biti odvisen od partnerja"
- f) "Poroke so predrage, raje porabimo denar za kaj koristnejšega"

Mladi anketirani med drugim menijo, da družina nima več osrednjega pomena za družbo ter da si lahko vsak posameznik izbere svobodno življenje »na koruzi«, brez drage poroke.

Vseeno pa poroka ostaja potrditev ljubezni med partnerjema, med krščansko vzgojenimi pa tudi pomemben zakrament in Božji blagoslov partnerjema.

Sonja Lavrenčič

Sem Sonja Lavrenčič (4. a) in pri sociologiji sem delala seminarsko nalogo na temo Nasilje v družini nad otroki. Izvedla sem tudi anketo, v katero sem zajela 30 dijakov z naše šole. Eno izmed vprašanj se je glasilo: Kako bi se odzvali, če bi bili žrtve družinskega nasilja? Ponujeni so bili naslednji odgovori in dijaki so lahko obkrožili enega ali napisali svojega.

- a.) povedal/a bi svoji prijateljici/prijatelju
 b.) obrnil/a bi se na osebnega zdravnika
 c.) poklical/a bi na SOS telefon
 d.) zaprl/a bi se vase in bila tiho, ker bi me bilo strah
 e.) enkrat bi skušal/a povedati mami
 f.) zbežal/a bi od doma
 g.) obrnil/a bi se na sorodnike
 h.) povedal/a bi svoji učiteljici ali komu na šoli
 i.) drugo ____ NE VEM ____

REZULTATI ANKETE:

Odgovori so bili zelo različni. Veliko anketirancev bi o nasilnem dejanju spregovorilo tako komu na šoli kot prijatelju. 4 bi se obrnili na sorodnike, 3 bi poklicali sos telefon in 3 bi najbrž zbežali od doma. 2 izmed vprašanih bi se obrnila na svojega zdravnika, dva bi zbežala in eden ne ve kaj bi naredil. Presenetilo me je, da bi se kar 7 anketirancev obrnilo na nekoga na šoli in da bi le dva bila tiho. Menim, da so odgovori takšni, ker si anketiranci ne predstavljajo popolnoma kako bi bilo v takšni situaciji.

Andrej Leban

Naslov moje seminarske naloge se je glasil Imidž in glasba. Anketiranih je bilo 30 dijakov vseh štirih letnikov, obeh spolov. V anketi je bilo eno izmed vprašanj tudi: "Bi hodil/a s pripadnikom naslednjih subkultur (nekom, ki je resno v tej glasbi in imidžu), če predpostavimo, da ti je po telesnem izgledu vsaj povprečno všeč?",

in tu so odgovori, oziroma povprečja na petstopenjski lestvici (od 1 do 5, 1-nikoli, 5-brez problema), seveda za oba spola:

•Bi hodil/a z pristašem ?

Pop/Rock	4,15
Hard Rock/Metal/Punk/Grunge	3,4
Rap/Hip Hop	3,5
Elektronika	2,6
Reggae/Ska	3,6
Klasika/Jazz	3,7

Maja Andlovic

V svoji raziskovalni nalogi za državno tekmovanje raziskovalk in raziskovalcev novejšje zgodovine, ki je bila hkrati tudi maturitetna naloga, sem želela raziskati dnevne migracije iz občine Vipava nekoč in danes. Zakaj sem se odločila za tak naslov? Lahko zaznamo malce patriotskega pridiha, ker je Vipava pač moj domači kraj. Predvsem se mi je zdela zanimiva primerjava med dnevnimi migracijami nekoč in dnevnimi migracijami danes. Pojem dnevne migracije sem opredelila kot migracije, ki trajajo en dan in ki potekajo večkrat v tednu. »Nekoč« v moji seminarski nalogi predstavlja obdobje med leti 1946 in 1956, »danes« pa obdobje med leti 1999 in 2006.

Podatke sem zbirala v Pokrajinskem arhivu v Novi Gorici, kjer sem analizirala nekatere arhivske dokumente, pomagala sem si tudi s knjigo Življenje ob trti in kršinu, v kateri so zbrana življenjska pričevanja nekaterih prebivalcev Vipave

in okolice in z raziskovalno nalogo S sadjem na pot. Obdobje, ki ga pojmem kot »danes« sem raziskala s pomočjo Statističnega urada Republike Slovenija, pod drobnogled pa se vzela leti 1999 in 2002. Z anketo sem hotela prikazati, kako in zaradi kakšnih vzrokov potekajo dnevne migracije iz občine Vipava v tekočem letu, torej 2006, vendar mislim, da s podatki, ki sem jih dobila, zaradi majhnega vzorca ne morem prikazati realnega stanja. Ugotovila sem, da so se dnevne migracije nekoč zelo razlikovale od tistih danes. Včasih so ljudje dnevno migrirali predvsem v času sezon (sezona sadja, sezona košnje na Nanosu...), takrat pa so potekale zelo intenzivno. Včasih so dnevne migracije potekale tudi zaradi drugačnih vzrokov, in sicer zaradi ženitovanja, čebelarjenja in redkeje tudi zaradi verskih romanj.

Danes pa dnevne migracije potekajo predvsem zaradi ekonomskih vzrokov, oziroma so to delovne migracije. Ljudje potujejo na delo kot vozniki osebnih avtomobilov, zato pot prevozijo hitreje in na lažji način kot včasih.

Želela sem poudariti, da občina Vipava izgublja pomembno delovno silo, ki bi lahko pomagala pri njenem gospodarskem razvoju, vendar svojim občanom ne more ponuditi dovolj delovnih mest oziroma primerne zaposlitve zanje, zato si svoj dnevni zaslužek poišče drugje.

Lani so po zaslugi tega tekmovanja postale skoraj slavne dijakinje Urša Mali, Tina Ilc in Irena Ipavec. Z naše gimnazije je letos sodelovalo kar šest raziskovalnih nalog. Maja Andlovic je dosegla 2. mesto.

Čestitamo!

Nadobudni raziskovalci

Mladi raziskovalci novejšje slovenske zgodovine so vsako leto vabljeni k sodelovanju pri raziskovalnih projektih. Srečanje organizirajo Zavod RS za šolstvo, Slovensko sociološko društvo, Zveza zgodovinskih društev in Društvo učiteljev zgodovine Slovenije v sodelovanju z Körber-Stiftung iz Hamburga. Organizacijski odbor je letošnjo temo za razpis naslovil »Prihajamo in odhajamo«. Tema so torej bile najrazličnejše migracije v zgodovini in tudi dandanes. Raziskujejo lahko vsi srednješolci v Sloveniji.

Z naše šole se je na razpis prijavilo kar lepo število raziskovalcev. Med več kot šestdesetimi prijavljenimi nalogami, so se kar štiri naše uvrstile med prvih deset.

To so naslednje naloge:

Maja Andlovic: *Dnevne migracije v Vipavi nekoč in danes,*

Helena Uršič: *Anna Praček Krasna,*

Tina Blažko in Marjeta Hrvatini: *Illegalno izseljevanje in priseljevanje,*

Nikolina Bilavčič in Iztok Spinelli: *Odšli smo, prišli ste.*

Ustvarjalci prvih treh izmed njih so dobili možnost udeležbe na vseevropskih taborih mladih raziskovalcev, ki bodo potekali v Nemčiji, Italiji, Romuniji in Ukrajini.

Krajše opise četrto uvrščenih nalog si lahko preberete tudi v naslednjih vrsticah:

Ilegalno izseljevanje in priseljevanje

Z najino raziskovalno nalogo, katere naslov je Ilegalno izseljevanje in priseljevanje, sva želeli ugotoviti, kaj sploh so ilegalne migracije, kakšni so vzroki zanje, kako se ilegalni migranti prilagodijo na nov način življenja, katere so njihove prve zaposlitve, na kakšen način ohranjajo narodno zavest ter ali še naprej živijo za vrednote in ideale, priučene doma.

Primerjali sva ilegalno izseljevanje iz Jugoslavije med leta 1950 in 1965 ter z ilegalnim priseljevanjem v Slovenijo med letoma 1980 in 2003. Pri raziskovanju ilegalnega izseljevanja iz Jugoslavije po drugi svetovni vojni, sva se omejili na občino Vipava. Z nekaj statističnimi podatki, predvsem pa s pomočjo intervjujev in anket, sva ugotovili, da je ilegalno izseljevanje po drugi svetovni vojni obstajalo, vzroki za to pa so bili predvsem v ekonomski in politični nestabilnosti države. Migranti, ki so najpogosteje pobegnili v Avstralijo, Francijo, Argentino, Nemčijo, Italijo in Belgijo, so še vedno zelo zavedni Slovenci, kar se kaže z aktivnim ustanavljanjem in vključevanjem v slovenska društva.

Žal pa za drugi del najine raziskovalne naloge, ki je govorila o ilegalnem priseljevanju v Slovenijo, nisva mogli narediti intervjujev z ljudmi, ki so ilegalno prečkali mejo. Tako so nama ostali le statistični podatki, iz katerih sva veliko izvedeli. Vzroki za ilegalne migracije v sedanjosti so podobni tistim v preteklosti: ekonomska, gospodarska in politična nestabilnost. Presenetil naju je podatek o številu ujetih ilegalcev, ki se sicer zmanjšuje, vendar je vseeno zelo velik. Ilegalni migranti so se priseljevali v Slovenijo iz držav kot so Romunija, Zvezna republika Jugoslavija, Makedonija ter številne druge afriške in azijske države. Veseli naju, da se slovenski policisti na državnih mejah trudijo, da bi zmanjšali ilegalne prehode na mejah. Skrbi naju le dejstvo, da je za uresničitev takih izboljšav pogosto premalo finančne podpore s strani države.

*Tina Blažko in
Marjeta Hrvatina, 2.a*

Anna Praček Krasna

Z raziskovalno nalogo Anna Praček Krasna sem poskušala raziskati življenje ajdovske izseljenke, pesnice, urednice in politične delavke Anne Praček Krasna. V Narodni univerzitetni knjižnici v Ljubljani sem pregledala njeno zapuščino, ravno tako sem nekaj podatkov o njej našla v Pokrajinskem arhivu v Novi Gorici.

Poleg tega sem opravila intervjuje s starejšimi prebivalci Ajdovščine, ki so jo

dobro poznali, in analizirala njene pesmi.

Anna se je rodila v manjši vasi Dolga Poljana pri Ajdovščini. Prva svetovna vojna ji je vzela oba starša in že kot mlado dekle se je podala na dolgo pot v Ameriko.

Tam je najprej živela v industrijskem mestu Johnstown, kjer je spoznala tudi svojega moža, kasneje pa se je preselila v New York. Tam je prevzela uredništvo časopisa Glas naroda, ki je povezoval

Slovence v ZDA.

V 70. letih se je vrnila v domovino, kjer je ostala do smrti. Izdala je kar tri pesniške zbirke in napisala ogromno število člankov. Bala je izjemno kultivirana in izobražena ženska. Posebej pa me je pretresla njena tragična usoda – razpetost med dvema domovinama, ZDA in Slovenijo oz. takratno Jugoslavijo.

Helena Uršič, 2.a

Ha, to so le sanje!

Hja, prijela sem te za roko.

Bi rekla – se zgodi.

Pa vseeno – se ti zdi,
da je to kar tako?

No, kaj meniš? Je to le
nekakšen trenuten navdih

ali ... ne vem ... tisočkrat sanjan dotik?

Te je kaj spreletelo?

Si sploh začutil kaj?

Ali ti je moja dlan v nadlego
in si misliš: »Kaj za vruga dela sedaj?!«

Ej, če je nočeš, jo pri priči umakni!

Mogoče pa ti je le vseč, kaj se ti zdi?

Torej, jo boš kar pustil ležati tam, v moji
dlni?

Se ti ne zdi to malo preveč ... čudno?

Ali morda pričakuješ, da ti bo postalo
všeč?

Čutim vsak tvoj prst,
ki se oklepa moje dlani.

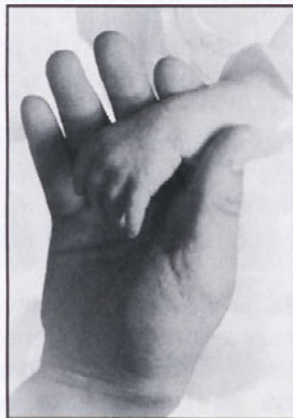
Zdaj, izgleda, je nisi več pripravljen
izpustiti.

Kar naenkrat se bojiš,
da jo jaz umaknem.

Bi ti bilo žal?

Ah, prebudila sem se iz sanj.

B.

»Prav praviš, da ne smem jaz upat sreče, ki vedno je in bo sovražna meni«

razpravljalni esej

France Prešeren je temo svoje velike pesnitve Krst pri Savici podal že v posvetilu Matiji Čopu, v katerem svoje občutke ob izgubi prijatelja primerja z glavnim likom svojega dela. Svoje razočaranje nad življenjem je poskusil prikazati skozi bojavnika Črtomira, ki mu je sreča, kot pravi Prešeren, vedno sovražna in mu ne preostane drugega, kot da se vda v usodo.

Pravzaprav spoznamo Črtomira v Uvodu kot optimističnega človeka z upanjem v boljši jutri in zagretega zagovornika narodne in verske svobode. Spreten je z mečem in besedami. S svojimi govori vli-va sobojevnikom moč, da se kljub težkim razmeram na bojišču ne predajo. Prej kot biti suženj je pripravljen umreti. Črtomir je pogumen, svobodomiseln, a obenem human in občutljiv. Svojih vojakov ne sili v brezglav boj, pusti jim pravico do odločitve, a jim hkrati poskuša pokazati prednosti poti, po kateri stopa sam – poti do svobode.

Ko spozna Bogomilo, se tem potezam pridruži še močen vpliv romantične ljubezni. Njegov smisel življenja naenkrat ni več svoboda, pač pa mladenkina ljubezen.

Bogomila je nedolžna, nepokvarjena, malce naivna in otroško preprosta. S Črtomirjevim odhodom in sprejetjem krščanstva pa čutimo, kako odraste.

Postane zelo zrela osebnost. Če je imel na začetku njenega poznanstva glavno pobudo Črtomir, ob koncu krsta vajeti v roke prevzame Bogomila in uravnava svoje ter posredno tudi Črtomirjevo življenje.

Med razmišljanjem o Bogomili se mi je že večkrat porodilo vprašanje, koliko je sploh bila trdna njena vera v pogan-ske bogove, če jo je tako hitro opustila? In koliko je bila posledično kot oseba sploh zanesljiva? A ob koncu pesnitve sem ugotovila, da je bila Bogomila zelo zvesta in je dejansko svoje zemeljsko zadovoljstvo zamenjala za Črtomirovo življenje. Verjetno tudi njej ni bilo lahko, ker se mu je morala odpovedati, a konec koncev je z njegovim krstom dobila trdno zagotovilo, da bosta nekoč združena v raj.

Žal pa tega upanja nima Črtomir. In prav tu se kaže največja tragika Prešernovega dela. Črtomir izgubi bitko, misli celo na samomor, toda upanje na srečo z Bogomilo ga odvrne od takšnih misli. Ko pa nazadnje spozna, da je ostal tudi brez svoje ljubljene, mu ne preostane drugega, kot da se vda v usodo. Krst sprejme le zaradi Bogomiline želje, njemu ne pomeni nič. Črtomirov pogled na svet se v Krstu drastično zasuka. Izgubi se ves začetni optimizem, zagnanost ... Na koncu ostane brez vsega. Brez svobode,

saj se je prisiljen skrivati pred kristjani, in brez svoje ljubezni. Tu je zelo opazen razkol med idealom in stvarnostjo, ki Črtomira onemogoči v taki meri, da mu preostane le še resignacija.

Zanimiv se mi je zdel tudi Prešernov oris dogajanja v Uvodu ali Krstu. V Uvodu se vse odvija hitro, Črtomir je aktiven, bori se za svoje pravice; v Krstu pa vse nekako zastane, Črtomir sloni ob jezeru in le z ribičevo pomočjo pride do slapa Savica, kjer počaka na Bogomilo. Zdi se nekako neboljen in odvisen od volje drugih.

Motivi usode in ljubezni se skozi pesnitev spreminjajo. Najprej spoznamo Črtomirovo ljubezen do naroda in svobode, ki pa jo v Krstu zasenči ljubezen do Bogomile. Ta

je sprva strastna in osrečujoča, nazadnje pa postane tragična ter polna hrepenenja. Tudi motivi usode so različni, od usode naroda in stare vere, do usode dveh posameznikov, ki jima ni naklonjena življenjska radost. In čeprav gre v prvem primeru za usodo celotnega ljudstva nas nekaj prepriča, da je usoda dveh zaljubljenecv bolj tragična in pomembnejša. Prav to pa je Prešernov cilj, saj ni hotel prikazati Črtomirovega trpljenja (in s tem tudi svojega) skozi usodo naroda, ampak skozi usodno izgubo človeka, ki

mu je v življenju pomenil največ – torej Bogomile (skozi Prešernove oči Matije Čopa).

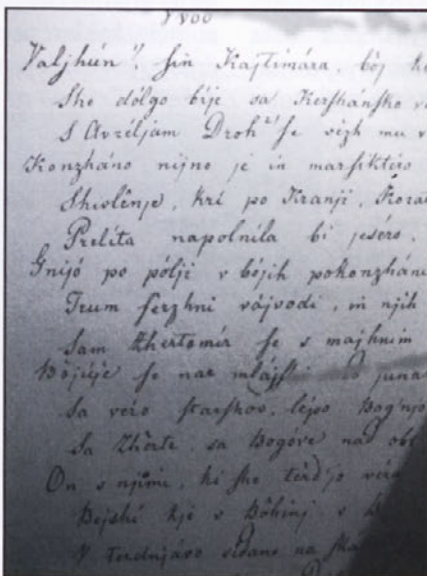
Motiva usode in ljubezni se med seboj neprestano prepletata ter oblikujeta glavna lika. Vseeno pa na koncu vidimo opazno razliko. Bogomila sicer izgubi svojo ljubezen, vendar ji upanje s pomočjo vere v Boga ostane in se ne vda v usodo.

Črtomir pa brez vere v Boga ostane osamljen v krutem svetu in ne preostane mu drugega, kot sprijazniti se s sovražno usodo.

Je Prešeren hotel na tak način pokazati, da nam lahko vera pomaga pri hudih življenjskih preizkušnjah? Po mojem mnenju to ni bil njegov poglavitni namen, mogoče je le poskušal vzbuditi bralce za razmišljanje v te smeri.

Prepričana pa sem, da Prešeren Krsta pri Savici ni napisal, da bi proslavil krščanstvo, čeprav so ob izdaji mnogi namigovali na to. Z njim je hotel le pokazati tragiko človekove žalostne usode in izgubljene ljubezni. Poskušal nam je odpreti oči in na nek način s to izjemno pesnitvijo pred nami razgrniti svoje krvaveče srce. Kajti šele takrat, ko popolnoma razumemo krst, lahko razumemo tudi Franceta Prešerna.

Helena Uršič, 2.a

Krst pri Savici

Prešeren je v tej pesnitvi odlično združil osebne poglede na pokristjanjevanje z zgodovinskimi dejstvi. Delo je zelo zanimivo in napetosti in boja ne manjka. Junaki so nekoliko idealizirani, dogajanje (bitke, krst) prav tako.

Menim, da se v bralcu Krsta pri Savici, no vsaj pri meni se je, pojavi določena mera poistovetenja z glavnim junakom. Čutimo njegov dvom, njegovo bolečino ob izgubi vsega, kar mu je bilo drago. Ali je vredno izgubiti življenje za nekaj, kar je že propadlo? Vsaka stvar ima svojo mejo, prav tako upor. Če bi Črtomir nadaljeval svoj odpor do krščanstva, bi bil najbrž prej ali slej pokončan. In tudi prošnja njegove ljubezni je imela velik vpliv pri tej odločitvi. Skratka, Krst pri Savici je pesnitev o spremembah in dogodkih, ki takim preobratom vselej sledijo. Mnogo žrtev je potrebnih in mnogo uporov je treba zatreti, da se uveljavijo. Včasih je vprašljivo; ali se splačajo, včasih ne, vsekakor pa je eno gotovo: toka zgodovine kljub jezovom, ki mu jih postavljamo, nikdar ne bomo ustavili, edino, kar nam preostane, je, da se mu priključimo in se po svojih najboljših močeh trudimo, da k njemu prispevamo kaj dobrega. Menim, da je prav to sporočilo Prešeren skril med epsko in ljubezensko zgodbo.

Klemen Cotič, 2. a

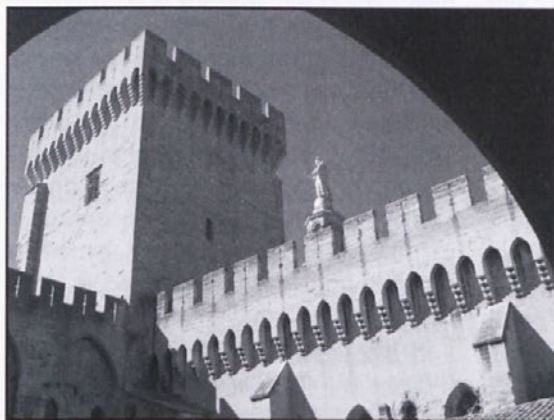
Pesnitev mi je bila delno všeč. Konec mi ni bil po volji. Zdi se mi, da obvisi kar nekako v zraku, ko se ne konča ne dobro, ne slabo. Meni osebno je najbolj všeč uvod. Tu se kaže pogum Slovanov, ki so svojo kulturo branili do konca. Nisem razumela, kakšen pomen naj bi v pesnitvi imel krst. Krst je simbol nekega novega začetka, Črtomir pa se sam v sebi ni spremenil. Presenečena sem bila nad tem, da Črtomir ni opisan kot kakšen junak (razen morda v uvodu). Čustveno je hitro zlomljiv človek, ki prepusti, da se odloča njegovo srce. Svojih čustev niti ne skriva, saj so mu na koncu pritekale solze, ko je izvedel, da Bogomila ne bo njegova. Črtomir se mi je zdel odločna oseba le v uvodu. Takrat je še točno vedel, kaj hoče, točno je videl cilje, ki si jih je zastavil. Ko mu je dosega enega cilja spodletela, ni niti drugih več jasno videl. To se je stopnjevalo, vse cilje je videl le še daleč v megli, nedosegljive. Takrat je tudi pomislil na samomor. Bogomila mu je s krstom ponudila nove cilje, nek nov smisel. Te cilje je Črtomir, čeprav mu niso bili tako všeč, videl bližje in lažje dosegljive, zato je tudi sprejel krst. Spoznala sem tudi nekaj, kar Prešeren najbrž ni nameraval povedati; in sicer, da ne smemo vedno zagovarjati le svojega stališča, ampak se moramo včasih prilagajati drugim.

Urška Primožič, 2. a

Počitnice v Franciji

Jesenske počitnice sem prežvela v Franciji. Na pot sem se odpravila v četrtek zvečer. Z avtobusom smo se peljali skozi Italijo in nato prestopili mejo s Francijo.

V petek zjutraj smo si najprej ogledali Avignon in njegovo okolico. Videli smo nekdanjo papeško palačo, ki je služila papežem, ki so bivali v Avignonu.

Poleg tega je mesto poznano tudi po avignonskem mostu, ki je nekoč povezoval bregova reke Rone. Danes je en breg premaknjen, da lahko po reki plujejo tudi ladje. V bližini pa smo si ogledali še zelo dobro ohranjen rimski akvadukt.

Na poti do naše končne postaje smo se ustavili še za ogled nekega spomenika. Pravzaprav gre za velika kamnita kolesa, ki so razpostavljena po celi vzpetini. Na njih so razni napisi, ki nam povedo, kaj naj bi to sploh bilo. Med njimi so tudi trije stolpi, s katerih je lep pogled na morje.

Poleg dveh samostanov, smo

si ogledali tudi srednjeveško mesto Carcassonne. Srednjeveško mesto, ki leži na vzpetini, obdaja več obzidij, ki so ga varovala pred napadalci. To nalogo so zelo dobro opravila, saj je mesto popolnoma ohranjeno. Kosmo se sprehajali po mestu, smo lahko videli v srednjeveškem slogu obnovljene hiše in seveda grad, ki ga obdaja še eno obzidje. Danes je v mestu zelo malo pravih prebivalcev, več je turistov in trgovcev. Ti ponujajo vse mogoče, v vsaki trgovini pa prodajajo otroške meče: lesene ali plastične, lahko imajo celo zvočne efekte. Od vseh trgovin pa je gotovo najbolj priljubljena tista, v kateri ponujajo vse mogoče piškote in sladkarije.

Po poti nazaj smo se peljali še skozi Marseille, Cannes, Nico in videli glavno mesto Monaka, Monte Carlo. Skozi ta mesta smo se zaradi gostega prometa premikali zelo počasi, tako da smo si lahko vse natančno ogledali: najdražje hotele, Azurno obalo in prebivalce.

Ta del Francije mi je bil zelo všeč, saj smo prav na vsakem hribčku videli samostan, grad ali kak drug ostanek preteklosti.

Irena Čavdek

Krivično srce

»Teja! Pridi, na sosednji plaži je odličen žur!« je zaklical moški s svetlimi lasmi, ki se ji je počasi približeval. Bil je študent prava in Tejin dober prijatelj. Vedno sta hodila skupaj na predavanja in se ob hladnih večerih sprehajala ob obali ter si izmišljevala zgodbe o mavričnih ljudeh z rdečimi klobučki. Vsak večer sta si izbrala novo zvezdo na nebu in ta je bila njun planet, na katerega sta zajadrala.

Sedela je na mrzli skali in hladen veter ji je pihal v obraz, ter ji mršil rdeče, kodraste lase. Stopil je bližje in se naslonil na njeno ramo. »Tako rada sem jo imela. Bili sva eno. Všeč ji je bila enaka čokolada, poslušala je enako glasbo in imela enak parfem kot jaz. Čeprav naju je ločilo kar celih sedem let, sva si bili kljub temu tako zelo podobni. Pogrešam jo, tako zelo jo pogrešam!« oči so se ji začele rositi. »Teja, zelo me zanima tvoja zgodba, ampak fantje naju čakajo.« »Ko se je rodila, sem bila malce jezna nanjo. Želela sem si bratca, s katerim bi igrala nogomet in plezala po drevesih. Bratca, s katerim bi se pogovarjala o motorjih in s katerim bi gradila gradove iz kock. Toda Tina ... bila je točno to, kar sem si želela. V nogometu je bila boljša od kateregakoli sošolca, drevo je preplezala hitreje kot moji prijatelji in o motorjih je vedela čisto vse. Gradili sva ogromne gradove iz kock in ko so bili zgrajeni, sva si izmišljevali zgodbe o mavričnih ljudeh z rdečimi klobučki. No, zdaj veš od kod ti mavrični ljudje, ki sem jih vpeljala tudi v tvoj svet.« se je nasmehnila. »Ja, in sedaj tudi vem zakaj nikoli nisi imela

prijateljice, ampak so te obkrožali samo fantje.« ji je nagajivo odvrnil. Nasmejala se mu je. »Veš, imela je psičko Luci. Vedno sva se igrali z njo. Pomagala nama je brcati žogo. Ja, celo to jo je naučila. Še zdaj se živo spominjam dneva, ko je Luci poginila. S Tino sva veseli prišli iz šole, saj je dobila svojo prvo odlično oceno. Resda ji v šoli ni šlo najbolje, toda velikokrat sem ji pomagala in vedno je govorila, da razume samo mene. Nekega dne je pripeljala vse svoje sošolke domov, ker so hotele izvedeti za mojo »terapijo«. Smejali sva se še cel dan, ker je nobena namreč ni razumela. No, tistega dne je komaj čakala, da bo novico sporočila mami. Ko pa sva prišli domov, je mama z otožnim pogledom dejala: 'Luci je skotila. Trije zdravi mladički, toda ona ...' Ni ji uspelo dokončati stavka, ko je Tina že dirjala v kuhinjo h košari. Ko sem prišla tja, je čepela poleg psičke in solze so ji počasi kapljale na njen kožušček. Z drobceno roko jo je božala in Luci je dihala vedno počasneje. Tina je planila v jok. Stekla sem k njej in jo objela. Pogledala me je s svojimi zelenimi očmi, ki so me vedno spominjale na toplo pomlad. Tudi v najhujši zimi so me ogrele. Popravila sem ji rdeče, kodraste lase in jo poljubila na čelo.«

»Tako rada sem jo imela, še vedno jo imam, toda nikoli si ne bom odpustila napake, ki sem jo storila.« »Kaj se je zgodilo, Teja?« jo je z zanimanjem vprašal moški. »Ah, nič, pozabi. Pojdiva, fantje naju že iščejo.« je tiho odgovorila. »Ne! Zanima me tvoja zgodba. Prosim te, povej mi.« je vztrajal.

»Ko je hodila v drugi letnik gimnazije, je na nekem plesu spoznala Nejca. Takrat je to povedala samo meni. Sprva mi ni bil všeč toda, če je bila ona srečna, sem bila tudi jaz. Ko sta bila že eno leto skupaj, se mi je zdelo prav, da bi to izvedeli tudi najini starši. Mama je skakala od veselja, očeta pa tudi ni motilo. Bila sta srečna in tudi meni je Nejc prirasel k srcu. Naslednje leto je Tina dopolnila osemnajst let. Ko je prišla tistega dne iz šole, jo je Nejc pričakal z ogromnim šopkom vrtnic. Pod papirjem pa je bil skrit zlat prstan. Zelo je bila vesela. Ljubil jo je in ona njega. Iz dneva v dan bolj. Bila sta tako srečna in ne morem se sprijazniti s tem, da ju jaz nisem mogla razumeti.« »Kaj se je zgodilo?« jo je vprašal. »Nekega dne sta prišla domov in nama kar naenkrat povedala, da se bo Tina preselila k Nejcu. Oče je skočil pokonci, mama pa je samo obstala in gledala Tino. Nisem mogla verjeti. Bila je stara komaj osemnajst let, hodila je še v šolo in hotela je živeti pri fantu. Resda sta par že skoraj dve leti, toda to ni tako dolgo, da bi lahko kar naenkrat živela skupaj. Ampak njuna ljubezen je bila močnejša. Močnejša od očetovega kričanja, maminega joka in moje žalosti. Ta žalost pa se je počasi prelivala v jezo in sovraštvo. Nisem mogla verjeti, da moja mala Tina ne živi več z mano. Podrla sem vse gradove iz kock, ki sva jih hranili, skrila sem vse njene slike, ki so visele na steni moje sobe. Kadar sem izvedela, da pride na obisk, sem odšla od doma in se šele kasneje vrnila, ko je ni bilo več. Večkrat me je klicala, toda se nikoli nisem oglasila. Ko je imela rojstni dan, ji nisem voščila. Kupila sem ji darilo, a ga ni nikoli dobila. V meni je vedno bolj kipelo.

Žalost me je razžirala, toda jeza ... ta me je držala na nogah in ni mi pustila, da se predam njuni ljubezni.« »Zakaj ji pa zdaj ne oprostiš, če si to tako srčno želiš?« ji je predlagal. Planila je v jok: »Ko bi le lahko. To sem želela storiti že pred letom, toda takrat je bilo že prepozno. 3. aprila lanskega leta se je moje življenje končalo.« je zahlipala. »Ne razumem te.« »Bila je že topla pomlad. Nejc in Tina sta bila na potovanju. Na dan, ko naj bi se vrnila, je zjutraj zazvonil telefon. Mama je vzdignila slušalko, obstala in se nato sesedla na tla. Rekla je samo: 'Tina ...' in začela kričati. Z Nejcem sta imela prometno nesrečo, ko sta se vračala domov. V trenutku so mi zamrznile misli in po telesu me je oblil leden pot.

Ko smo prispeli v bolnišnico, nas je zdravnik že čakal. Oče ga pogledal, ta pa mu je rekel: 'Fant je izven nevarnosti, Tina pa ... Žal mi je.' Ne to ne more biti res, sanjam. Nisem mogla dojeti. Vse skupaj se mi je zdelo kot nočna mora in komaj sem čakala, da se zbudim. Toda mora se je spremenila v resničnost. Tine ni bilo več. Moje male Tine!« Z obupom v očeh jo je samo gledal in ni vedel kaj naj reče. »Ne, ne bi smela odit! Toliko stvari ji še moram povedati, toliko skrivnosti ji moram zaupati!« začela je kričati in solze so ji drle iz oči. Objel jo je. »Kaj pa fant?« Ko se je pomirila je dejala: »Necj je nato prestal še dve hujši operaciji. Zdjaj živi pri nas.« »Torej ta Nejc ni tvoj ...« »Ne, tale Nejc ni moj brat. Tinina največja ljubezen je!«

Shade

Tiho ... tema

Pred vrati je temen
in zaspan večer obstal,
tiho ... nič dejal,
le sam tam
daleč je premišljeval.

V mojem srcu pa strah,
tiho obstal, me mučil,
mi srce uničeval.

Temne misli so zaplavale
pred utrujene oči,
tam v praznini, tišini ... spomini.

Zate

Mislim nate,
srce živi le zate,
tako zelo pogrešam te.

Ob tebi si želim živeti,
nekoč umreti,
dihati, se veseliti in trpeti.

Zate želim nekaj postati,
tebi nekaj pomeniti,
ne želim se le igrati,
ne želim lagati.

Lady N

Mama in jaz

Ko sem mamu prvič opozorila nase, sploh še ni vedela zame. Bilo ji je slabo in je bruhala in to je bilo naznanilo mene, njenega prvega otroka. Z veseljam me je sprejela, čeprav je najina borba trajala še cele tri mesece. Vendar se mama ni predala. Že takrat me je imela tako rada, da ji ni bilo težko prenašati vseh slabosti in težav, ki so bile povezane z menoj. Nato sva se obe umirili in nestržno čakali, da se srečava tudi s pogledom. 21. junija pozno zvečer sem po celodnevem trkanju le uspela priti na plano. Žal se z maminimi očmi še nisva srečali, saj je mama ob mojem rojstvu izgubila veliko krvi in je bila v nezavesti. Tako sem morala počakati do jutra. Najine oči so se takrat končno srečale. Z vso ljubeznijo me je vzela v

naročje in me pobožala po črnih laseh. Takoj, ko sem jo pogledala sem začutila, da me bo vedno imela rada.

Tudi danes mamu večkrat opozorim nase. Čeprav danes ve zame in bdi nad vsakim mojim korakom, jo moram včasih spomniti, da sedaj odraščam in da prihaja čas, ko se bodo najine poti še bolj ločile. Tudi tokrat gre za borbo. Saj obe veva, da se moram sama odločati in postati samostojna, pa je vendar včasih to težko izpeljati. Vem, da mi mama želi dobro in mi svetuje, mi našteva dejstva, izkušnje in ne želi, da bi krenila na napačno pot. Vendar se želim včasih kaj naučiti tudi iz svojih napak. Tako se pogosto počutim utesnjeno, saj popravlja moje napake še preden jih naredim, Verjetno ima to v

krvi, saj mora nenehno popravljati teste svojim učencem.

Če dobro pomislim, kateri so trenutki, ko se imava najraje, je to takrat, ko se najprej skregava in nato obe zbirava pogum in energijo, ter se pobotava. Tisti trenutek je pravo olajšanje in sploh ne morem več razumeti, zakaj sva se skregali. Najbrž prav zato, da lahko začutiva občutek sprave.

Mami povem veliko, skoraj vse, kar se mi zgodi, kar razmišljam, kar nameravam. No, nekaj skrivnosti ji vseeno ne morem zaupati, še sama ne vem zakaj. So pač skrivnosti, ki bodo ostale za vedno moje. Mama ve, da jih imam in ne dreza vame. Hvaležna sem ji za to.

Zelo sem vesela, ko greva z mamu skupaj ne sprehod, ponavadi v gozd za našo hišo. Hodiva med drevesi, poslušava žuborenje potoka in se pogovarjava. Razglabljava o vseh stvareh, o skavtih, o župniji, o šoli, o problemih, o fantih in to mi daje pogum za naprej. Veseli me, da imam mama vedno čas zame, da zmore

kljub delu vedno najti čas in se posvetiti samo meni. Osrečuje me tudi, ko zvečer sede k meni na posteljo, me prekriža in zmoli z mano. Prav tako me pokriža in blagoslovi, ko vsako nedeljo zvečer odhajam v dijaški dom v Vipavo. Čutim, da me spremljajo njene molitve, ki mi dajejo moč, da sem vesela in vedno dobre volje.

Ne morem si predstavljati, kako bi bilo, če bi kar naenkrat ostala brez mame. Nočem niti razmišljati o tem, vendar vem, da bi nastala velika praznina.

Mama mi je tudi zgled, kako živeti v družini. Ni idealno, ampak čutim, da se imata z očkom rada, da skušata načrtovati skupaj, da se znata pogovarjati in skupaj moliti. To je zgled, ki bo ostal zasidran globoko v meni. Tega se težko naučiš iz knjig, to moraš preprosto doživeti. Vesela in hvaležna sem obema za doto, ki mi jo z zgledom posredujeta.

Urška Primožič, 2. a

Zla energija

V jasnem večeru zapah se odpira, zla energija skoz vrata prodira nihče se več temu ne upira, ko zlo človeške možgane požira.

Nikomur uspelo ne bo pobegniti in svoje usode spreobrniti. Zlo zajeda dušo, razum, sleherno bitje izgublja pogum.

Nihče več v sebi ne čuti moči, v temne zanke ukleščeni.

Mrak se čez zemljo celotno razteza, ves up za prihodnost v tla se ugreza.

Zadaj večna je tema, ni več luči, nebo se zapira in strašno grmi.

Rešitev, svetloba je zdaj utopija, svet napada ta temna pandemija in se v strašno grozo razvija.

Pot v svet odraslih

Še včeraj je bil, ko sem se s prijatelji veselo podila po travniku in mami nabirala cvetlice, se smejala in kričala ... brez nikakršnega strahu in sramote. Bila sem svobodna kot ptica, ki veselo poplesuje v vetru, a danes ... danes se je zame začel nov dan, odprla sem knjigo na novi strani in začela živeti pravo, odgovorno življenje. Za vsako napako moram sama odgovarjati, ni več staršev, ki bi me zagovarjali in poskušali rešiti iz težav. Seveda mi starši še vedno stojijo ob strani v krizah, toda ni več tega, ko je bilo vse nepomembno, ko mi ni bilo treba misliti na posledice! Ni več tistih razposajenih trenutkov otroštva, ko je bilo vseeno, kaj rečem, kaj naredim ... Sedaj so tu trenutki, ko postajam nekdo, nekdo, ki mora odgovarjati za napake. Pripravljam se na življenjsko pot in postajam oseba, ki bo sposobna nekoč živeti sama in skrbeti za svoje otroke – za svojo družino.

Vsi smo najprej otroci in počasi rastemo v odrasle ljudi. Če se zamislimo, ugotovimo, da je otroški svet monogo lepši, saj je bolj radosten, brezskrben in vesel. Otroci ne skrbimo zaradi problemov, ki morijo naše starše, saj morajo skrbeti za veliko stvari, povrh vsega pa imajo še otroke, ki jim mnogokrat "težijo". Toda otroci potrebujejo veliko ljubezni in topline na poti odraščanja, saj vsako seme vzkali iz ljubezni svojega gospodarja. Skorajda vsak otrok si prizadeva biti podoben svojim staršem, posebno, če spozna, da so dobri in pošteni ljudje vredni zaupanja! Starši morajo svojim "biserom" nuditi čim več ljubezni! Kdo pa

staršem nudi ljubezen?! Otroško življenje je tako enostavno. Otroci smo svobodni, kakor ptice v oblakih.

Mnogo bolj mi je všeč otroški svet. Odrasli morajo hoditi v službe, ki jih utrujajo, zato imajo zelo malo časa za otroke, njihovo življenje je težko in polno grdih trenutkov, toda tudi v življenju odraslih so lepi trenutki, ob katerih jim srce zaigra najlepšo melodijo. Marsikateri otrok si želi, da bi čimprej odrasel in zaživel drugačno življenje, saj bi končno končal s šolanjem ter prišel do želenega poklica. Sama se s tem ne strinjam; no, saj je res, da se moramo dijaki vedno učiti in smo vseeno z oceno včasih razočarani, res je, da imamo včasih zelo malo časa za "uživanje". Glavno skrb nam predstavlja šola – učenje, toda ... ni nam potrebno skrbeti za celo goro ostalih stvari, ni nam potrebno dolge ure težko delati, da bi lahko nasitili družino in svojim otrokom ponudili vsega, kar si (za)želijo, ni nam potrebno skrbeti, ali je vse urejeno ... Otroci živimo v svojem pravljичnem svetu, kjer so principi na belih konjih, zlobni volkovi, hudobne in grde čarovnice, morske deklice ter še cel kup domišljjskih bitij. Mali otroci verjamejo v svet pravljичnih bitij in živijo vsak dan znova v neznanem, neresničnem svetu. Zanimivo je, da sploh ne premišljujemo ali svet zgodb res obstaja ali je vse le laž, pomembno jim je le to, da čutijo ljubezen in toplino ljudi, ki jih obkrožajo ter, da se imajo lepo.

Toda nekega dne je vseh pravljic konec in ... BUM ... otroštva je

konec. "Otroci" začnejo živeti popolnoma drugačno življenje, življenje vsakodnevnega strahu in nezadovoljstva, ki mu lahko rečemo tudi realnost. Realnost je življenje polno žalosti, trpljenja, strahu, skrbi in stresa. Torej, zakaj naj bi bil svet odraslih lep?! Zakaj naj bi si želeli odrasti in zapustiti pravljичne junake?!

Ta realni svet, katerega otroci ne poznajo, je kakor ovenela roža, saj je pust ter poln žalostnih trenutkov in solza. Čeprav odrasli mnogokrat doživijo tudi kaj lepega, si tega ne znajo predstavljati tako, kakor si to znajo otroci ... njihovo veselje ni tako zelo iskreno. Niti zdaleč ni podobno pisani mavrici, kakršno vidijo otroci. Svet odraslih lahko primerjamo z dnevom in nočjo. Noč je temna, žalostna, mrzla, pusta ... Dan pa je razburljiv, poln nepričakovanih trenutkov, poln pustolovščin, norosti in zabave.

Le zakaj moramo otroci nekega dne odrasti v "zatežena" bitja, ki imajo polno skrbi, težav in zelo malo veselja?! Ali ne bi bilo bolje tudi za odrasle, če bi živeli v manj napetem in stresnem svetu

in ne bi vedno izgledali kakor najbolj nepeta struna na kitari, kakor neskončna jama brez svetlobe? Gotovo bi bilo tudi otrokom mnogo lepše v njihovi družbi. Odrasli mnogokrat morijo svoje otroke s težavami. Posebno majhno otroci zelo hitro opazijo probleme staršev, saj zelo dobro čutijo njihova čustva ... ah, le kdo ve, kaj je boljše!

Na svetu ni dveh popolnoma enakih ljudi, kakor tudi v peščici zrnja ne najdemo dveh popolnoma enakih zrn. Potrebno je, da bi se ljudje začeli zavedati, kako malo časa živimo in kakšno malenkost predstavlja vsakdo! Morali bi se bolj truditi, da bi bili zadovoljni in navdušeni s seboj. Vedno se trudimo biti najboljši, ali ne bi bilo dovolj, če bi trdno delali za to, da bi bili z dneva v dan boljši. Rek pravi, da ni potrebo zmagati ... potrebno je le sodelovati z najboljšimi močmi, kar jih premoremo. Mogoče zaradi naših prizadevanj biti najboljši na svetu zunaj divjajo vojne, lakota in sovraštvo!

Lady N

Vesela zaljubljenost

Sem v tvoje oči se zaljubil zlate,
Amor po men' je s puščicam' udrihal,
dejal mi, da postal sem suženj njihov.
Začele so ljubezni ptičkov jate

mi letat', ker sem vedno mislil nate.
In čustev mojih vid'la boš vzdihov
In ved'la boš, ko si prebereš stihov,
Da pesem mi s srca prišla je zate.

Medeno sladka v srcu je tišina,
ko sama drug pri drugem sva ujeta;
objame nežna tvoja me bližina.

Za hvalit' te je mal' vrstic soneta
podoba tvoja kot opoj je vina,
ljubezen mi nikol' ne bo izžeta.

Obala

Štrlela v morje strma je obala.
Je morje rahlo božalo ji lica,
Dokler ji sladka ni valov bodica
Nar'dila, da se utrgala je skala.

Ne more branit' se ljubezni vala.
Čakala misli njenih je kraljica, se tam ji
razodela je resnica,
Usoda z njo živahno se igrala.

Kot morje v strme skale je obrežne,
Si ti zadala rane mi boleče.
Od sladke bolečine neizbežne.

Oživljale arome so dišeče
Poljubov najinih strasti me nežne
Ko čutil tvoje ustne sem drhteče.

Vrtnica in metulj

Metulja je lepota privabila
Cvetoče rože jantarne pomladi.
Ugleda jo metuljček v silni nadi,
Da sladkega b'dobil pri njej pojila.

»Ti, vrtnica, prelepa rdeča vila,
nikar mi medicīne ne ukradi!«
»Napij se le, da ne umreš od gladi!«
In roža je metulja poljubila.

Telo mu vrtnice poljub ogreje,
v oči se njene potopi modrine.
Kot žarki sonca 'z njih ljubezen veje,

Preliva se v srca mu globočine.
Ko že zbudi se, sladkost nima meje,
čeprav podoba sanj mu v prah izgine.

TDK

Trenutki ...

Na kaj pomisliš, ko te zjutraj po licu pobožajo topli sončni žarki? Na kaj pomisliš, ko ti vročo kožo ohladi ledena morska voda? Na kaj pomisliš, ko se kar naenkrat iz neba izlije topel dež, ti pa nimaš dežnika? Na nebu se nariše žareča mavrica, dežne kapljice pa drsijo po tvoji koži in se nato vpijejo v žamet tvoje obleke.

Ali ni čudovito, ko te očka posede v svoje naročje, in ti za uho zatakne cvet marjetice? V varnem objemu začutiš vonj, ki te

skoraj uspava.

Zapri oči in si predstavljal zimski večer ob kaminu, kjer babica svojim vnučkom pripoveduje zgodbe. Ducat velikih, zelenih oči, ki strmijo vate in z zanimanjem stegujejo svoja ušesa. Zunaj brije veter, velike snežinke se nabirajo na okenskih policalih in iz streh visijo majceni ledeni kapniki. Kaj občutiš?

Predstavljal si, da si na vrhu gore, okrog tebe pa je ogromno tišine. Prisluhni ji. Poslušaj jo kako se pogovarja s teboj,

kako ti poje. Kaj občutiš?

Ko se sprehajaš po mestu, opaziš veliko gručo nestrpnih ljudi. Vsem se vedno nekam mudi. Dobro jih opazuj. Opazil boš obraze, ki niso le neme lutke. Niso tam, zato ker morajo biti. Tam so, ker želijo, upajo in hočejo. Vsak izmed njih izžareva pričakovanja, svobodo, zadovoljstvo.

Ne boj se narediti, kar ti srce ukazuje. Naj te omejenost družbe ne zadrži. Vzemi potovalko in še isti dan odjadraj na drugo stran sveta.

Ne skrbi, če nimaš dežnika, ko zunaj pada dež. Uživaj v dežnih kapljicah in se igray z njimi. Ozri se v nebo in zagledal boš čudovito mavrico.

Veliko je čudovitih trenutkov, ki zbežijo mimo, ko sploh ne veš. Koliko lepih stvari si v življenju že zamudil, ker si mislili, da je nekaj drugega pomembnejšega. Od ene misli do druge. Iz enega v drugi kraj. Pa ostajaš le potnik, ki se le išče, med zastavljenimi in doseženimi cilji. Kolikokrat

si sanjal, o potovanju brez povratka? In se prebudil v nov dan, ki je bil enak vsem ostalim. Skoraj ne šteješ več vej, po katerih si stegnil roko in jih zgrešil ali ujel le za las. In ko si mislil, da si prišel do konca, si ugotovil, da je le začetek. Zgodilo se ti je že, da si šel dlje, si zaupal, verjel in nenadoma dojel, da ne veš kje si, da si še vedno le ... potnik. Potnik, ki se išče, ki na trenutke pomisli, da se je našel in kmalu mu postane jasno, da ne bi smel zaupati, verjeti, da je včasih lažje potovati. A ne prepusti se tej misli. Vztrajaj naprej, steguj roke proti nebu, dokler ne boš nekega dne priplezal do vrha krošnje. Mogoče se ti ob tej misli vse zdi za malo. A ko boš sedel tam, na konici zadnje veje se ti bo svet vrgel v naročje. Preplavilo te bo zadovoljstvo, strast in zaupanje vase! Svet boš lahko objel v enem zamahu.

Shade

Večno hrepenenje

Hočem te; iztegujem roke,
a ne dosežem te.

In končno:

kanček sreče, veselja,
ko pogledaš me.

In moj nasmeh pokaže,
da vseč mi je.

Tvoj pogled me včasih presenetil.
Je v tem pogledu kaj močnejšega,
kaj globljega?

Ne bom vedela, če mi ne poveš.

In do takrat
bo ostal samo pogled.

Solze in bolečina

Sonce goreče spet je vzšlo
dan njen preliva spet se v temo.
Samota v srcu še vedno boli,
občutek v tej grozni in strašni temi.

Občutek v tej grozni in strašni temi,
bolečina se ji zopet zažira v kosti.
Zaprta je vase prestrašena je,
lepota ta njena izginila je.

Lepota ta njena izginila je,
od bolečine in strahu ji trepetajo noge.
V prostoru neskončnem ji misli pojo,
zvezde na nebu ugasnile so.

Zvezde na nebu ugasnile so,
njene noge pa kar ne mirujejo.
Trepetanje spodbuja njen suhi dihljaj,
edino sreče in miru želi si nazaj.

Edino sreče in miru želi si nazaj,
v luno pogleda in sprašuje »zakaj?«.
Duša zdaj njena umira na tleh,
in ona ve, da ni na pravih poteh.

In ona ve, da ni na pravih poteh,
ve, da storila je veliki greh.
Stopim v sobo, pogledava se,
njene steklene oči ne ganejo se.

Njene steklene oči ne ganejo se,
obraz bled kot zid sprašuje me:
»Kje sem zgrešila,
boleče njega izgubila?«

Boleče njega izgubila
in svoj raj zapustila.
Kjer potok sreče žubori,
obdan s sijajem se blešči.

Obdan s sijajem se blešči,
prepleten z žametom izmišljenosti.
Realnost pa je še vedno tu,
lepota napolnjena z obilico strahu.

Lepota napolnjena z obilico strahu,
v njeni duši nikoli ni miru.
Svoboda in vest sta bili pregnani,
enakost in ličnost sta zanjo neznani.

Enakost in ličnost sta zanjo neznani,
bolečina in kriza pa dobro poznani.
Tako je zabredla, ne more nazaj,
če kdo jo pogleda, ustraši se zdaj.

Če kdo jo pogleda, ustraši se zdaj,
odznoter je žrtev, odzunaj pa zmaj.
Svoje sanje zatira,
iluzija se ji podira.

Iluzija se ji podira,
okoli sebe se ne ozira.
Želi se vrniti spet nazaj,
na koži začuti svoj zadnji dihljaj.

Na koži začuti svoj zadnji dihljaj,
sedaj bo srečna kot bila je malokdaj.
Dušo je z mirom in srečo podprla,
a steklenih oči ni zaprla.

A steklenih oči ni zaprla,
usta pustila kot da bi se drla.

Shade

Priložnost

Napake se da
zmeraj popraviti
in če misliš,
da je prepozno,
verjemi, da ni.

To si govorim
dan na dan
in se trudim
v svetu svojih sanj.

Hočem se potruditi,
saj nimam kaj izgubiti.

Je vedno pravica na tem svetu?
Ali je ni?
O tem presodite vi!

Napaka

Včasih mislim, da bom eksplodirala.
Včasih začnem neumnosti govoriti
in ne vem več, kje se me glava drži.

Mislila sem, da sem jaz kriva;
a sem sprevidela,
da z nekaterimi ljudmi
ne da se pogovarjati.

Med nama je zid,
ki bi ga lahko beseda porušila.
Živijo!

Včasih samo pogled pove vse:
ali me sovražiš ali ne.
In takrat obrnem se,
ker bolečina premočna je.
Oprosti mi
za vse izgovorjene neumnosti.

Sarah

Zgodovinsko tekmovanje na ŠGV-ju

Na naši šoli je bilo že kak teden pred tekmovanjem čutiti napeto vzdušje. Vsi smo se po malem pripravljali – tekmovalci, organizatorji, mentorji in drugi sodelujoči dijaki. Dijakom iz drugih koncev Slovenije smo poskušali v kar najboljši luči predstaviti našo gimnazijo in Vipavo. Pri tem

nam je pomagalo tudi sončno spomladansko vreme, ki nam je bilo v soboto, 25. marca, zares naklonjeno.

Bila sem med zadnjimi tekmovalci, ki smo se zbrali na Škofijski gimnaziji Vipava. Parkirišče pred šolo je bilo čisto polno in ko sem ugotovila, da je prijavljenih 71 šol, vseh skupaj torej več kot dvesto tekmovalcev, me je kar spreletelo.

Ob 9.30 se je tekmovanje začelo z krajšo kulturno prireditvijo, na kateri je sodeloval pihalni orkester naše gimnazije pod vodstvom prof. Igorja Hodaka, nato so nam nekaj vzpodbudnih besed namenili rektor ŠGV, predstavnica Društva učiteljev zgodovine Slovenije Nina Zupan Šorli, ravnatelj ŠGV Vladimir Anžel

in minister za šolstvo in šport Milan Zver. Kmalu zatem smo se odpravili v razrede, kjer nas je čakal prvi, pisni del tekmovanja. Naloge so bile precej zahtevne in so od tekmovalcev zahtevale dobro poznavanje 1. sv. vojne, ki je bila letošnja razpisana tema.

Po uri pisanja smo oddali teste in se odpravili v Dijaški dom ŠGV, kjer so nam pripravili okusno kosilo.

Popoldne nas je čakal še drugi del preizkusa, in sicer skupinsko terensko delo. Izhodiščna točka je bila šola. Od tam smo se v skupinah po trije dijaki podali po Vipavi in obiskali še štiri druge točke – razstavo o rimskodobnih izkopaninah v Vipavi, župnijsko cerkev sv. Štefana, muzej 1. sv. vojne in vojaško pokopališče. Pri tem je bilo seveda ključno zgodovinsko poznavanje Vipave, saj smo morali sproti odgovarjati na vprašanja, ki so se nanašala na te točke.

Tekmovalni del se je zaključil okoli 14.30. Sledila je ura in pol nestrpnega čakanja na rezultate. Nekateri dijaki so ta čas izkoristili za sprehod po Vipavi ali za pogovor z vrstniki iz drugih koncev Slo-

venije.

Ob 16.00 je bila v telovadnici slovesna razglasitev rezultatov. Vsi sodelujoči so na tribunah nestrpno čakali na začetek. Za še več napetosti je poskrbel naš dijak Blaž iz 4. letnika, ki je kot Janez Svetokriški

tekmovalcem prenesel nekaj misli tega znamenitega pridigarja.

Nato so na vrsto prišli prof. zgodovine Andrej Vovk, ravnatelj Vladimir Anžel in vipavski župan Ivan Princes, ki so najboljšim podelili priznanja in nagrade. Najprej posameznikom, ki so osvojili srebrno (teh je bilo kar 25) in za njimi še tistim, ki so osvojili zlato priznanje. Nazadnje pa je bil čas še za razglasitev zmagovalnih treh ekip. Prvo mesto je pripadlo gimnaziji Ljutomer, drugo Prvi

gimnaziji Maribor, tretje pa nam, ŠGV-jevcem.

Tako se je letošnje zgodovinsko tekmovanje na ŠGV zaključilo, z vsaj za nas dobrim izkupičkom in pohvalami na račun organizacije.

Domov smo se vračali polni lepih vtisov in obogateni z novimi poznanstvi. Pa ne le to, na tak način smo spoznali tudi del naše preteklosti, ki je, kot je dejal minister Zver »ključnega pomena za zavedanje svojih - slovenskih korenin«.

Helena Uršič, 2. a

Uspeh mladega fotografa

Na fotografskem natečaju Evropska mladina v objektivu mladih je s svojo fotografijo sodeloval tudi Blaž Vidmar, dijak 2. a. Izmed devetih tem: enakost, strpnost, pravičnost, sodelovanje, enake možnosti, izobraževanje, multikulturnost, vztrajnost in svoboda je izbral slednjo. Njegovo fotografijo so v konkuren-

ci več sto različnih izbrali med devet najboljših. Objavljena je bila v posebni knjižici, razstavljena pa bo celo v Bruslju. Odločili smo se, da vam jo predstavimo tudi v naših Iskrah.

Helena Uršič, 2.a

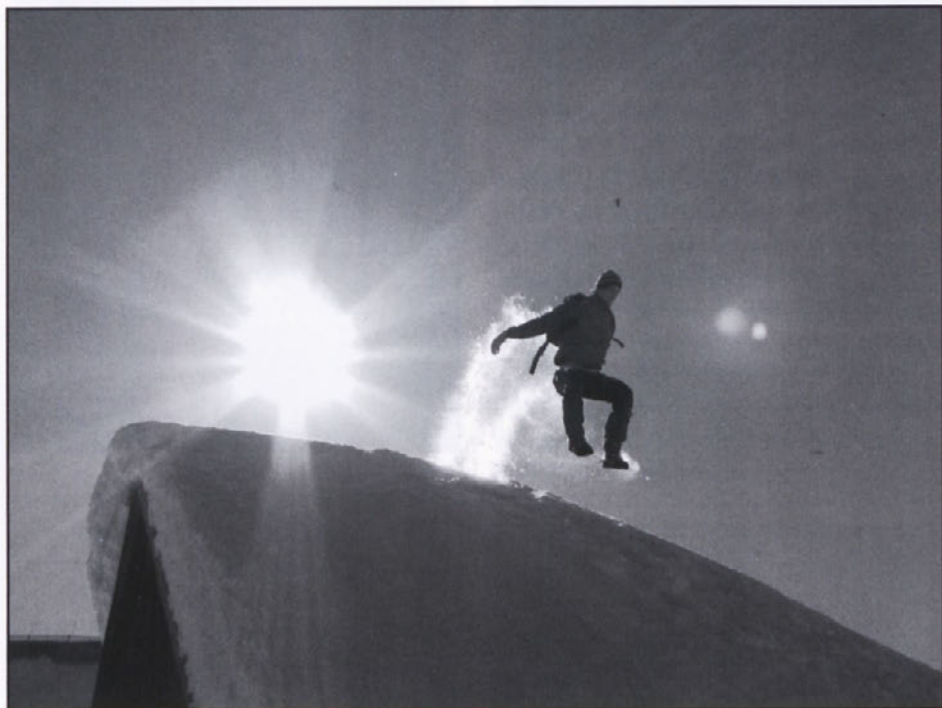

Foto utrinki

Kolofon

Glavni urednici:

Maja Dakskobler
Helena Uršič

Tehnični urednik:

Gašper Ploj

Urednica fotografije in naslovnice:

Veronika Ožbot

Mentorstvo:

Andreja Premrl

Naklada:

100 izvodov

Vipava, junij 2006

KNJIŽNICA
ŠKOFJSKE CIMNAZJE
VIPAVA

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv. št.: K /

17345

MINISTERSTVO

Šolsko glasilo

Semenišče Vipava

17345

